

Evlilik Öncesi Zorunlu Eğitim, Neden Gereklidir?

Saygıdeğer Okuyucu,

Bu yazı kısa bir günlük makale değildir. Türkiye'nin en temel meselelerinden birisi olan Aile hakkında kapsamlı bir çalışmadır. Evliliğin resmi tescili olan nikah öncesinde, temel eğitimin ve becerilerin gerekliliğini ortaya koymak ve durumun vahametini gösterebilmek için, TÜİK verileri eşliğinde yapılan ayrıntılı bir analiz ve öneriler belgesidir.

Başlıkları inceleyerek ilgilendiğiniz kısımları okumakla da yetinebilirsiniz. Resimleri daha rahat incelemek ve yazıları okumak açısından, cep telefonu yerine bilgisayardan izlemenizi tavsiye ederim. Hayırlı ve yararlı olması temennilerimle görüş ve dikkatinize sunarım.

GİRİŞ

Araç kullanmak için ehliyet kursu ve sınavlarının artık iptal edildiğini düşünelim! Araba veya motosiklet almaya gücü yeten vatandaşların doğrudan ruhsat çıkarıp kullanabildiğini, çalışanların veya maddi gücü yetmeyenlerin de işyerlerine, eş ve dostlarına ait araçları izinleri dahilinde alıp rahatça kullanabildiklerini varsayalım!

Neler olurdu sizce? Zorunlu eğitim ve sınavlara, her 10 yılda bir kontrol muayenelerine rağmen, bunca kural ihlali ve ağır kazalar yaşanırken; eğitimsiz ve deneyimsiz sürücülerin cirit attığı karayollarında, kelimenin tam anlamıyla terör ve karmaşa görüntüleri hakim olurdu. Öyle değil mi?

Evlilik araç kullanmaktan daha az önemli veya riskli değildir! Evlenen çiftler hem dünya hem de ahiret boyutuyla bir kader yolculuğuna beraber çıkmaya karar vermiş demektir. Biricik Önderimiz ve

Rehberimiz Hz. Muhammed (s.a.s.): *“Kiři dostunun dini üzeredir. Bu yüzden her biriniz, kiminle dostluk ettiğine dikkat etsin.”*((hadislerleislam.diyanet.gov.tr/sayfa.php?CILT=4&SAYFA=347)) buyurmuş ve arkadaşılığın kişilerin hayatında ne kadar etkili olduğuna işaret etmiştir. Öyleyse hayat arkadaşı olarak seçip evlendiğimiz insanlara hepsinden daha fazla dikkat etmek zorundayız.

Aile hayatını bir yolculuğa benzetirsek, yol arkadaşılığına niyetlenen çiftlerin beraberlerinde ihtiyaç duyacakları malzemeleri de getirmeleri ve gerektiğinde kullanabilme becerisini de göstermeleri beklenir. Bu durum bir görev paylaşımı anlamına da gelmektedir. Üstlenilen görevlerin yerine getirilebilmesi için hazırlık ve eğitim şarttır. Bu eğitimi geleneksel olarak kişilerin aileleri verir. Sonra okul ve toplumsal çevre geliştirerek olgunlaştırır. Değerler ve cinsiyete özel görevler bu şekilde yerleşirler. Kadın ve erkek evlendiğinde birbirinin kayıp parçası olan bir madalyon gibi mükemmel bir ekip kurmuş olurlar. İki tarafın da getirdiği benzersiz beceriler ve faydalar vardır.

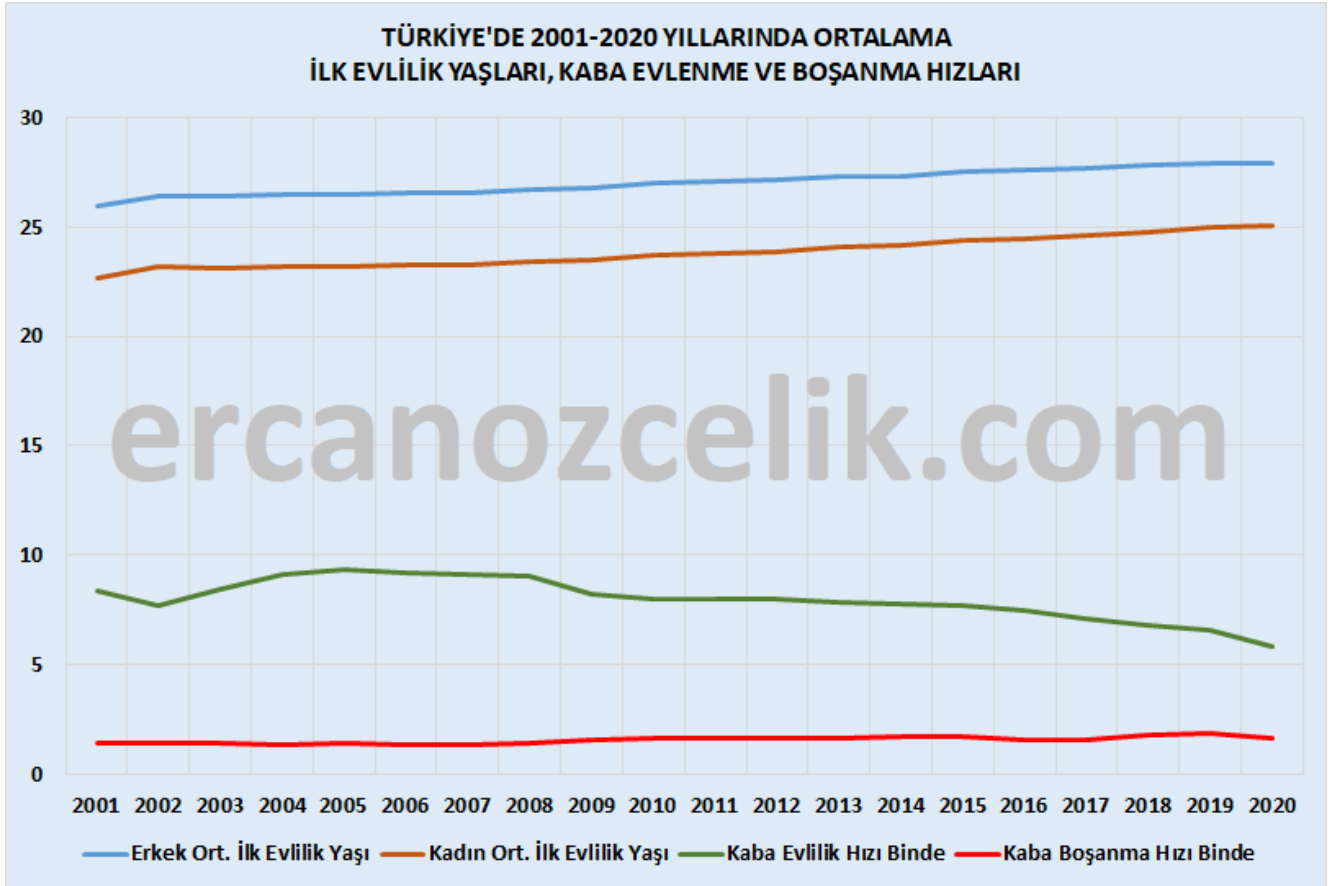
Ancak, belki de yüzyıllara varan planlı yozlaştırma çalışmalarının bir sonucu olarak, günümüzde aile kurumu büyük ölçüde bozulmuş, nitelikleri çürütölmüş, etki ve yetki alanları talan edilmiştir. Fabrikalar kötüleşince, ürünlerinde kalite ve fonksiyon kaybı yaşanması kaçınılmazdır. Kötü ürünlerden imal edilen malzemelerin de sağlıklı çalışma yetileri neredeyse kalmamış ve ortalık arızalı ürünlerden geçilmez olmuştur. Batının çoktan yaşayıp daha beter manevi sefaletlere düştüğü, Türkiye’nin batıyı biraz geriden takip ettiği toplumsal yıkım atmosferi aynen bu şekildedir.

Şimdilerde evlenen gençlerin maalesef önemli bir bölümü; cinsiyetine özel fıkıh hükümlerinden, karı-koca olarak hak ve görevlerinden, gusülden ve namazdan, karşı cinsin önemli özellik ve beklentilerinden, iletişim sanatından, kanaat ve tasarruftan, pratik ev işlerinden, çocuk terbiyesinden, temel gıda ve tarım bilgisinden mahrum ve eksik bir şekilde aile kurmaya çalışıyorlar! Gençlerimiz cinselliği pornografiden, karı-koca aile hayatını kendi çevresinden çok dizilerden, ihtiyaçlarını gidermenin pratik yolunun internet siparişinden geçtiğini öğrenerek büyüyorlar. Evlenmeye karar verenlerin yetkinliği düşük, beklentisi çok büyük, esnekliği ve hayat tecrübesi sıfıra yakın olunca çatışma ve anlaşmazlıklar kaçınılmaz oluyor.

Tarafgirliđi gözünü ve gönlünü kör etmiş kişilerin, hamaset ve cerbeze taşan nutuklar atmasına bakamayız! Tarih, olaylar, rakamlar ve objektif istatistik göstergeler, nasıl bir uçuruma gittiğimizi bırakın, aşağıya doğru nasıl hızla yuvarlandığımızı çok net gösteriyor!

Bu iddiamı kuru sözle değil, devletin resmi istatistik kurumu (TÜİK) verilerinden hazırladığım grafikler ile açıklamak istiyorum.((<https://biruni.tuik.gov.tr/medas/?locale=tr>)) Laf aramızda, özellikle enflasyon konulu değerlendirmelerinde TÜİK’e ben de sizin kadar güvenmiyor ve objektif bulmuyorum! Bu konularda da güven verdiği günlere kavuşmak ortak temennimizdir. Nüfus verilerinde ise güvenmek durumundayız çünkü aksini ispat edebilecek bilgi ve donanımda değiliz. Grafiklerdeki yılların aralık sınırı tamamen TÜİK verilerinden kaynaklıdır. Grafikleri hazırlarken mümkün olan en geniş yıl aralıklarını seçtim.

1- TÜRKİYE’DE ORTALAMA İLK EVLİLİK YAŞLARI, KABA EVLENME VE BOŞANMA HIZLARI

Şekil-1: TÜRKİYE’DE ORTALAMA İLK EVLİLİK YAŞLARI, KABA EVLENME VE BOŞANMA HIZLARI

Şekil-1’de görüldüğü üzere, kadın ve erkeklerin ilk evlenme yaşlarında düzenli bir artış yaşanmaktadır. 2001 yılında 26 olan erkeklerin ilk evlilik yaşı 2020’de 28’e gelmiştir. Kadınlarda ise 22’den 25’e yükseliş söz konusudur. Bu durum için yapılabilecek yorumlar kısaca şunlar olabilir: Üniversite okumanın bütün gençler için neredeyse şart haline gelmesi, erkeklerin askerlik hizmetlerini yaparak evlenmeyi tercih etmeleri, taraflardan en az birisinin işe başlamayı beklemesi, evlilik maliyetlerinin ve aile taraflarının beklentilerinin iyice yükselmesi ekonomik hazırlık sürecini uzattığı için ilk evlilik yaşı da yükselmektedir. Bunlar vaziyetin maddi nedenleriydi.

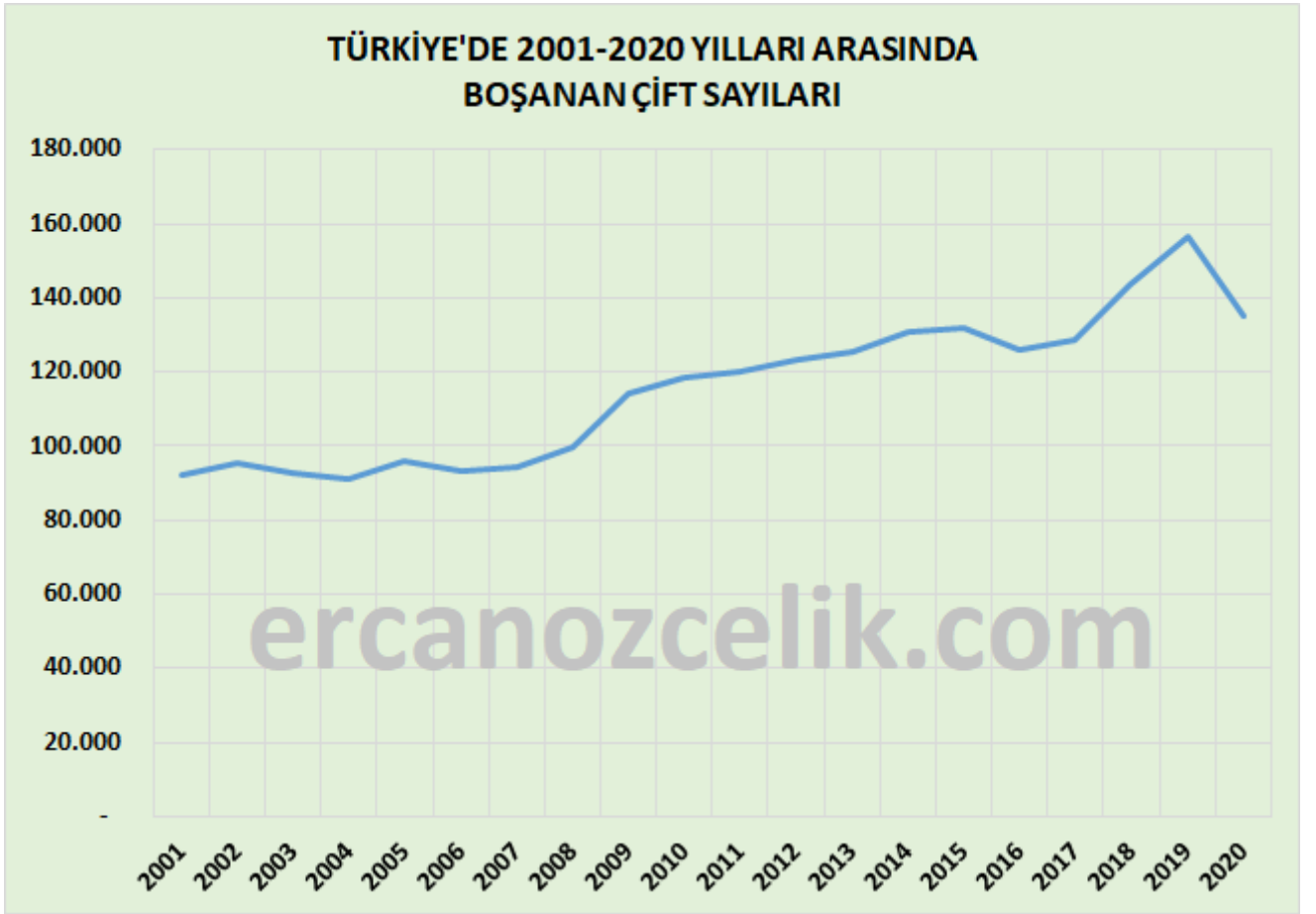
Bir de manevi ve ahlaki nedenleri var! Evlilik, temel olarak meşru bir cinsel birliktelik ve neslin devamı için yapılır. Diğer yan faydaları eşsiz ve benzersiz değildir. Cinselliği evlilik akdi olmadan rahatça yaşayabilen kadın ve erkeklerin sayıca çoğalması, zinadan kaçınacak dini ve ahlaki duyarlılığın azalması, çok eşli zinakar bir hayattan çıkarak tek eşli bir hayata geçmenin isteksizliği, Türkiye’deki yasal şartların evliliği erkekler için büyük bir tuzak ve risklerle dolu bilinmezliğe dönüştürmesi de manevi nedenler arasında sayılabilir. Bütün mevzuat ve uygulamalar kadını putlaştıran bir dönüşüme uğramıştır. TMK, TCK, 6284 gibi yasalar ile erkeklerin namus ve şeref güvenliği hem aile ortamında hem de iş ve toplum hayatında tehlike altındadır. Zaman zaman ortaya çıkan insanlığı kaybetmiş erkeklerin yaptığı fecaatler katmerlenerek, bütün erkeklerin hayatını cehenneme çevirebilecek şartlara bahane edilmiştir. Eskiden sadece nefesine düşkün ve haram-helal hassasiyeti kalmamış erkekler geç yaşta evlenmeyi tercih ederken, artık günümüz şartları yüzünden dindar erkekler de geç yaşlara kadar sabretmeye veya en kötü ihtimalle dini nikahla evlenmeye yönelmektedir. Yasalarımızdaki erkek düşmanlığı dindar, dinsiz, fakir, zengin, işçi, memur, esnaf, ünlü gibi ayırım yapmadan tamamına yansımaktadır.

En son 2000 yılında yapılan genel nüfus sayımında Türkiye’de 67.803.927 vatandaşın yaşadığı tespit edilmişti.((biruni.tuik.gov.tr/nufusapp/idari.zul)) Adrese dayalı nüfus sistemine geçildiğinde 2007 yılında nüfusun 70.586.256’ya ulaştığı 2020 yılında ise 83.614.362 olduğu tespit

edilmiş.((biruni.tuik.gov.tr/medas/?kn=95&locale=tr)) 2007'den 2020'ye %18'lik bir nüfus artışı yaşanmış. Binde hesaplanan kaba evlilik hızının da benzer bir ivme ile çıkış yapması beklenirken, 2007'den (binde 8,35) 2020'ye (binde 5,84) kadar %30 oranında düşmesi, oldukça trajik ve sosyal açıdan tehlikeli bir sonuçtur. İnsanların evlenmekten kaçındığının dehşetli tablosudur.

Kaba boşanma hızının ise evlenme hızında meydana gelen anormal düşüşün tersine istikrarlı bir şekilde yükselmesi kötüye gidişin başka bir göstergesidir! 2001 yılında binde 1,41 olan boşanma hızı 2020'de 1,62'ye ulaşarak %15 oranında yükselmiştir. Evlenme hızında büyük bir düşüş varken, boşanma hızında yükselişin görülmesi evli çiftler havuzuna eklenenlerden çok daha fazlasının çıktığını, yani evli aile rezervimizin hızla azaldığını, evlilik sürelerinde büyük düşüşler olduğunu göstermektedir. Tek başına Şekil-1'in bile hepimizin şapkamızı önümüze koyarak düşünmesini ve net çareler aramasını sağlaması gerekir!

2- TÜRKİYE'DE BOŞANMA SAYILARI

Şekil-2: TÜRKİYE'DE 2001-2020 YILLARI ARASINDA BOŞANAN ÇİFT SAYILARI

Yukarıda oranlarını verdiğimiz boşanma vakalarının sayısal durum grafiğine baktığımızda söylemek istediğimiz tehlikenin artık olasılık halinden çıkıp fiilen yaşandığını görebiliriz. 2001 yılında 91.994 olan boşanma sayısı genellikle yükselen bir hareketle 2019 yılında 156.587'ye ulaşarak %70'lik bir artış göstermiştir.

Tüm dünyayı sarsan pandemi şartları nedeniyle boşanma sayılarının da 2020 yılında 135.022'ye gerilediği görülmektedir. Bu gerilemenin psikolojik, ekonomik veya sosyolojik mi, yoksa genelde tatil edilen adliye ve bürokrasi nedeniyle teknik bir durum mu olduğunu söylemek, şimdilik zordur.

3- TÜRKİYE'DE 15 YIL ve ÜZERİ EVLİ OLDUĞU HALDE BOŞANAN ÇİFTLER

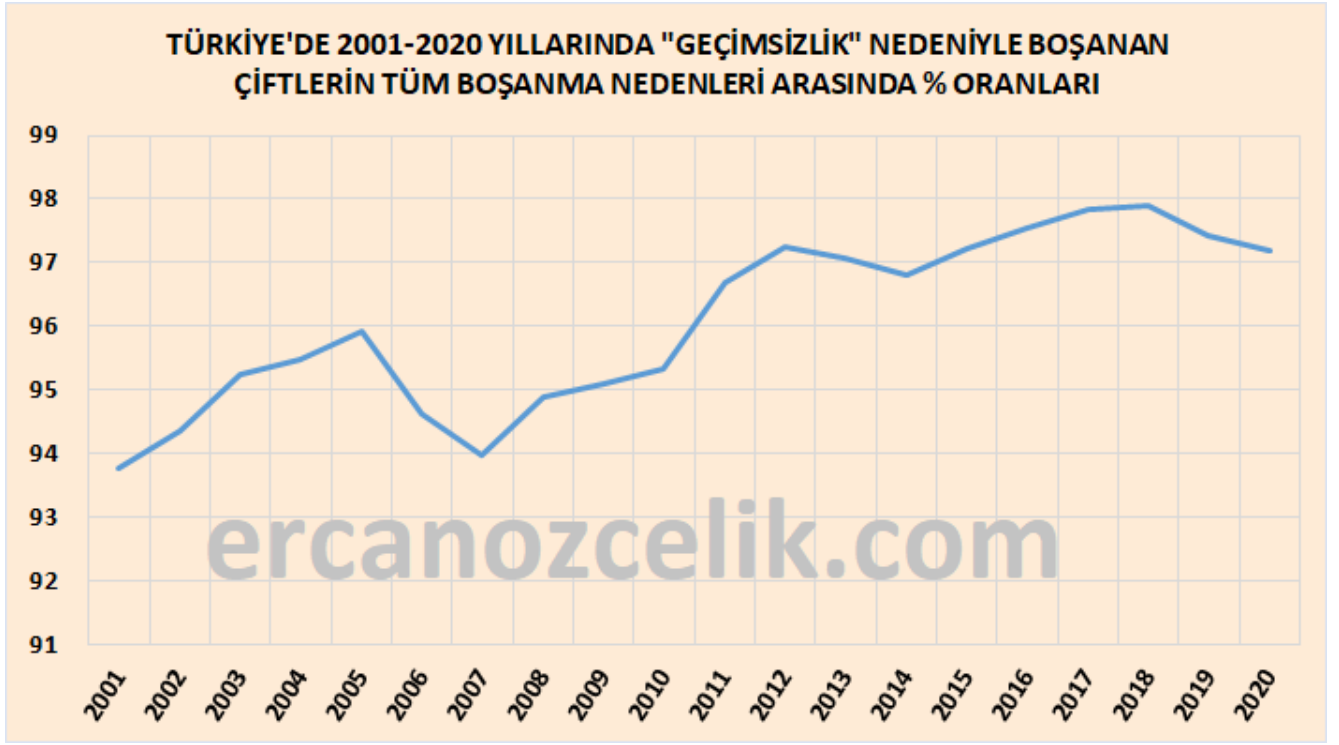

Şekil-3: TÜRKİYE'DE 2001-2020 YILLARINDA 15 YIL ve ÜZERİ EVLİ İKEN BOŞANAN ÇİFT SAYILARI

Bir ailenin kurulduktan 15 yıl sonra dağılması, toplum için çok önemli bir yapıtaşının kırılması, birçok sosyal, ekonomik, psikolojik ve adli olaylara kapı aralanması demektir! Çünkü 15 yıl süren bir evlilikte çok yüksek bir ihtimal ile, en az 1 belki 2 veya daha fazla gelişme çağlarında çocuk var demektir. 15 yıl boyunca kadın ve erkeğin hayat tarzı oturmuş, yaşam ve geçim standartları belli olmuştur. Orta yaşlara gelindiği için bazı sağlık sorunları da başlamış olabilir. 15 yıl sonra boşanan çiftlerin barınma ve geçinme, sosyal çevre içinde kabul edilme ve sağlıklı iletişim kurma imkanları da daralmaktadır.

Şekil-3'deki değerlere baktığımızda, toplum açısından oldukça kötü bir yükseliş görülmektedir. 2001'den 2020'ye kadar, 15 yıl ve üzeri evlilerin boşanma sayılarında %217 oranında bir yükselme görülmüştür! Pandemi şartları sonucu 2020'de bu oran %191'e gerilemiştir.

4- TÜRKİYE'DEKİ EN YAYGIN BOŞANMA NEDENİ OLAN "GEÇİMSİZLİK" ORANLARI

Şekil-4: TÜRKİYE'DE "GEÇİMSİZLİK" NEDENİYLE BOŞANAN ÇİFTLERİN ORANLARI

Boşanmalarda aldatma, şiddet vb. nedenler daha fazla gündeme gelmiş olsa da en yaygın boşanma gerekçesi geçimsizliktir. Geçimsizliğin nedenleri incelendiğinde ekonomik sorunlar, kültür uyumsuzluğu, cinsel problemler, aile ve akraba ilişkileri, iş ve çalışma şartları gibi farklı kaynaklara gidilebilir. Bunlara ilişkin sağlıklı rakamların temini ve yayını güç olduğundan oranları hakkında ancak tahminde bulunulabilir.

Geçimsizliğin bütün boşanma nedenleri arasında %94-98 aralığında yer alması hem iyi hem de kötü bir durumdur. İyiliği, geçimsizlik nedenleri ile ilgili sağlıklı çalışmalar yapıldığında ve aile destekleme faaliyetleri kuru lafta bırakılmayıp somutlaştığında giderilebilir bir sorun olduğunu gösteriyor. Yani geçimsizlik tedavi edilebilen hastalıklar gibidir. Yeter ki teşhis ve tedavisi doğru uygulansın! Bu kadar yüksek oranlarda kayıtlara geçmesi, aynı zamanda acı ve kötü bir durumdur. İnsanlarımızın sabır, iletişim, hoşgörü ve fedakarlık gibi değerlerden uzaklaştığını, basit olabilecek nedenlerle yuvaların yıkılabildiğini, kuruluşu büyük emek ve maddiyatla sağlanan ailelerin, giderek dayanıksız yapılara dönüştüğünü göstermektedir.

5- TÜRKİYE'DE BOŞANMA DAVALARININ SÜRELERİ

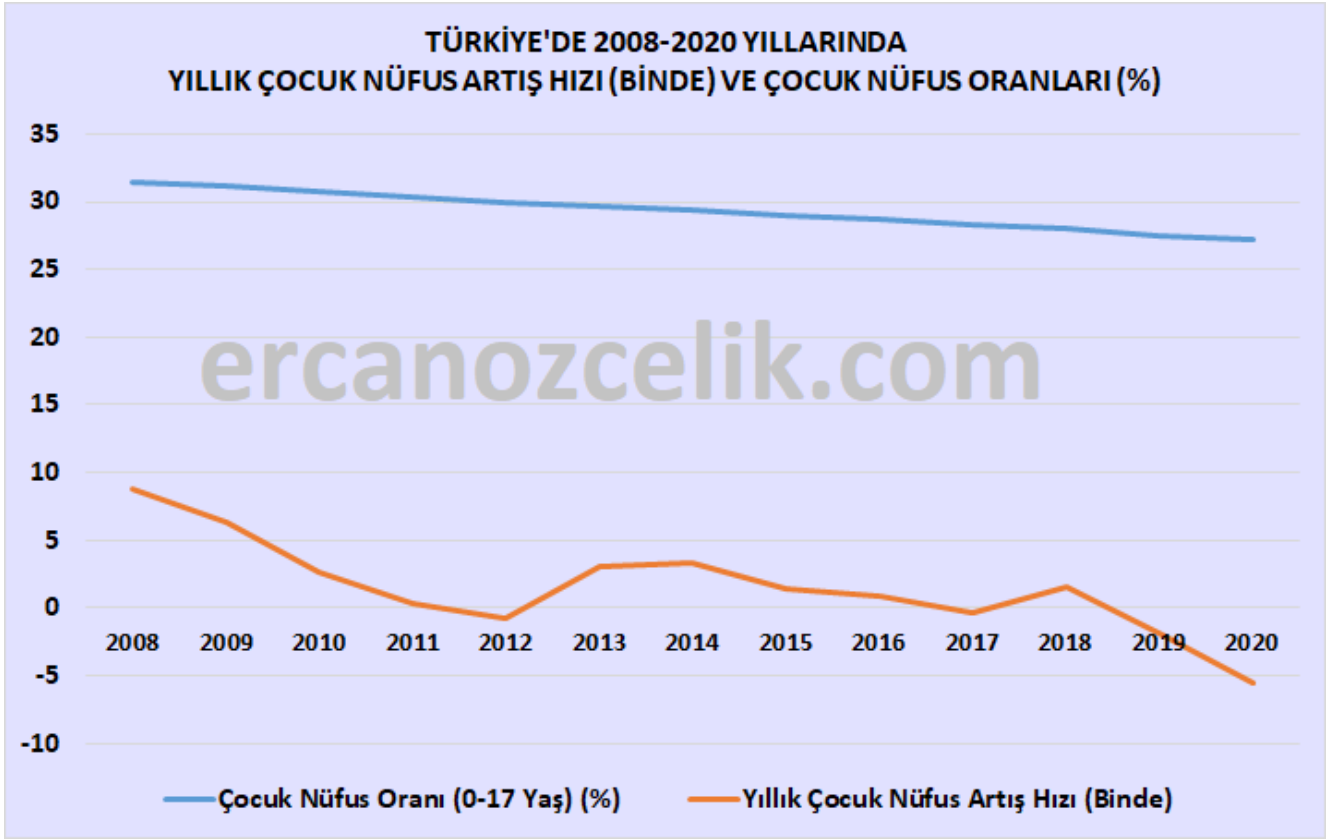

Şekil-5: TÜRKİYE’DE BOŞANMA DAVASI 1 YILDAN FAZLA SÜREN ÇİFTLERİN SAYILARI

Boşanma davalarının uzun sürmesi sosyal ve ekonomik yönden çöküşe götürdüğü gibi, boşanmaya kararlı ama şartlar konusunda anlaşılmamış çiftlerin ilişkilerini sonlandırmaması nedeniyle, pek çok şiddet olaylarına kapı aralayan yıpratıcı bir süreçtir. Resmi olarak boşanamayan çiftlerin hayatlarına devam etmesi ve kendi düzenlerini kurması çok zor olmaktadır. Kadın ve erkeğin nikah altında olmaları yüzünden namus sorumluluğu devam ettiği için, tartışma ve şiddete dönüşebilen olaylara neden olabilmektedir.

Boşanma davaları açıldığında, genellikle tarafların kusuruna bakılmaksızın erkeğe tedbir nafakası yüklenmesi ve davanın sürdüğü yıllar boyunca, belki de aldatma konulu bir boşanma olsa bile karşı tarafa devlet zoruyla para verilmesi de yaşanan ve Yargıtay kararları ile içtihadı dönüştüren uygulamalardır. 2020 yılında sonuçlanan boşanma davalarının %20’sinin 1 yıldan uzun sürdüğü tespit edilmiştir.

6- TÜRKİYE’DE YILLIK ÇOCUK NÜFUS ARTIŞ HIZI (BİNDE) VE ÇOCUK NÜFUS ORANLARI (%)

Şekil-6: TÜRKİYE'DE YILLIK ÇOCUK NÜFUS ARTIŞ HIZI (BİNDE) VE ÇOCUK NÜFUS ORANLARI (%)

Bu grafik, geleceğin nesillerimiz açısından pek de parlak olmadığını gösteriyor! Çünkü, batıda gördüğümüz kronik toplum yaşlanması hastalığına bizde tutulmuş ve etkilerini hızla görmeye başlamış durumdayız. İçinde bulunduğumuz sosyal ve ekonomik şartlar, kültürel yozlaşma, kadınların aşırı istihdam seferberliği, evlilik yaşının giderek yükselmesi, evliliğin doğal koruma ve güvencelerinin kaybolması, gayri meşru hayatın ve zinanın kolaylaşıp yaygınlaşması, çocuk yetiştirme şuurunun ve sorumluluğunun azalması gibi çok sayıda maddi ve manevi nedenlerden dolayı, yüzdelerik çocuk nüfus oranımız kötü yönde istikrarlı bir şekilde düşüyor.

Bindelik hesaplanan yıllık çocuk artış hızımız ise durumu daha net gösteriyor. 83 milyon insanın yaşadığı toplumda çocuk artış hızımız -5'lere kadar düşmüş. Yani çocuk sayımız her geçen gün azalıyor ve yenileri gelmiyor.

Bu feci durumu düzeltmek, kuru hamasi nutuklar ile mümkün olamaz herhalde! Hükümetin bir yandan en az 3 çocuk yapın derken, diğer yandan her gün kadınları evlerinden koparıp kapitalizmin maaşlı kölesi yapabilmek için sürekli projeler geliştirmesi, kreş yardımı gibi teşvikleri sadece çalışan kadınlara vermesi, erkeklerin maaşlarında hissedilir bir iyileştirme yapmaktan kaçınması, tek maaşla geçinmeyi imkansız kılacak şartlara neden olması, çalışan babalara 3 çocuk için toplam 134 lira 85 kuruş gibi komik ödemeler yapması (mesela benim maaş bordromda öyle) gibi acayip ve zıt uygulamalar ile bu gidişi durduramayız!

Aile konusu, eğitim ve istihdam politikaları ile beraber yeniden akıllı selim ile masaya yatırılmalı ve hedeflerin hayata geçmesini sağlayacak makul maddi ve manevi teşvikler ile birlikte harman edilmelidir!

7- TÜRKİYE'DE TEK EBEVEYNLİ ÇOCUKLAR ve TEK EBEVEYN YAŞAYAN HANELER

Şekil-7: TÜRKİYE'DE TEK EBEVEYNLİ ÇOCUK ve HANE SAYILARI

Yıkılan her ailenin enkazı altında kalan değişmez kurbanların başında çocuklar gelir! Özellikle gelişme çağındaki çocukların, aile hayatlarından eksilen ebeveynin yokluğu nedeniyle yaşadıkları travma ve yoksunluklar, ömür boyu onları takip eden ve gelecekteki davranışlarından kariyerlerine kadar bütün ilişkilerini, genellikle kötü etkileyen bir durumdur. Parçalanmış aile çocuklarının, kendileri de büyüdüklerinde, sağlıklı aile kurma becerileri sınırlı kalıyor ve maalesef büyük bir çoğunluğu boşanarak ebeveynleriyle aynı kaderi yaşıyorlar.

Türkiye'de aile hayatını etkileyen yasal zeminin ve diğer şartların, giderek toplumun temel değerlerinden kopması ve yozlaşması sonucu, ailede sürekliliği sağlamak giderek zorlaşmıştır. 2014 yılında tek ebeveynli hane sayısı 735.838 iken, 2020 yılına kadar %154 artış yaparak 1.135.842'ye ulaşmıştır. İçinde çocuk bulunan hane halkı sayısına oranladığımızda yaklaşık %10'a denk gelmektedir. Yani içinde çocuk bulunan her 10 evden 1'inde anne veya babadan birisi eksiktir! Bu rakam büyük bir sosyal felaket ve yıkım göstergesidir!

Boşanan ailelerin mazlumlari olan çocuklardan, tek ebeveyniyle birlikte yaşayanların sayısı da 2014 yılında 1.182.068 iken, 2020'ye kadar %153 oranında artışla 1.806.077'ye çıkmıştır. Yani neredeyse 2 milyon evladımız anne veya babasından mahrum olarak büyümekte ve bu travma ile toplumsal hayata karışmaktadır.

8- TÜRKİYE'DE GÜVENLİK BİRİMLERİNE GELEN VEYA GETİRİLEN ÇOCUKLAR

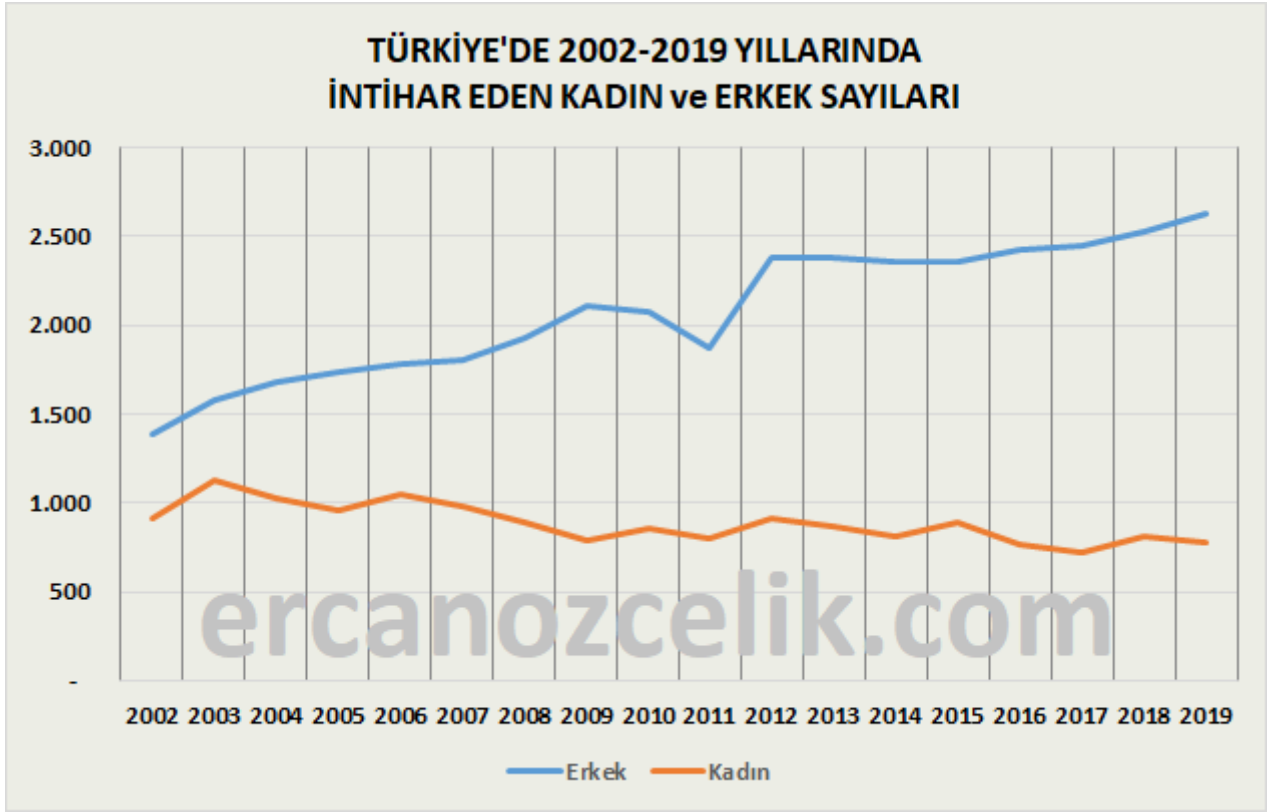
Şekil-8: TÜRKİYE'DE GÜVENLİK BİRİMLERİNE GELEN VEYA GETİRİLEN ÇOCUK SAYILARI

Bir önceki başlıkta ifade ettiğimiz gibi, 2020 yılı kayıtlarına göre 2 milyona yaklaşan tek ebeveynli çocuğumuz bulunmaktadır. Adli kayıtlar, suçla itilen veya suç mağduru olan çocukların önemli bir kısmının boşanmış ailelerden geldiğini gösteriyor. Yani boşanmış aile çocukları uyuşturucu, alkol, adi suçlar, fuhuş, terör vb. olaylara daha fazla karışıyorlar. Çünkü ebeveyn eksikliğinden kaynaklanan maddi ve manevi yoksunluk içinde istismara daha fazla açık, daha öfkeli ve kontrolsüz davranabiliyorlar.

Her hangi bir nedenle (suçla sürüklenme, mağduriyet, tanıklık vb.) güvenlik birimlerine gelen veya getirilen çocuk sayısı, 2008 yılında 132.592 iken, 2017'e kadar %253 artış yaparak 335.242'ye gelmiştir. Doğrudan suçla sürüklenme nedeniyle güvenlik birimlerine gelen veya getirilen çocuk sayısı da 2008'deki 19.954'den 2017'e kadar %180 artış yaparak 35.986'ya çıkmıştır.

Küçük yaşlarda hırsızlık, gasp, torbacılık gibi adi suçlarla tanıştırılan çocuklar, zaman içinde büyüdükçe toplum açısından tehlikeli birer suç makinesine dönüşmeye, terör örgütlerinin maşası olmaya namzettir. Bu konu Milli Güvenliğimizi tehdit edecek boyutlara gelmiştir. Suç işlendikten sonra ceza ve ıslah değil, suçla iten sebepleri ortadan kaldırarak koruma ve önleme esas olmalıdır. Bunun da en etkili ve temel yolu aile bütünlüğünü korumak, çocukların sağlıklı ve huzurlu aile ortamlarında yetişmelerini sağlamaktır.

9- TÜRKİYE'DE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEKLER

Şekil-9: TÜRKİYE’DE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEK SAYILARI

İslam dini intihar etmeyi, yani kişinin kendi hayatına son vermesini kesinlikle yasaklar ve en büyük günahlar arasında olduğunu beyan eder. Kuranı Kerim’de Rabbimizin “... *Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüştür. Her kim de birini (hayatını kurtararak) yaşatırsa sanki bütün insanları yaşatmıştır...*”((kuran.diyadin.gov.tr/mushaf/kuran-meal-2/maide-suresi-5/ayet-32/diyadin-isleri-baskanligi-meali-1)) ayeti var iken, kişinin kendisine emanet olarak verilen canını almasına asla hoşgörü ile yaklaşılamaz.

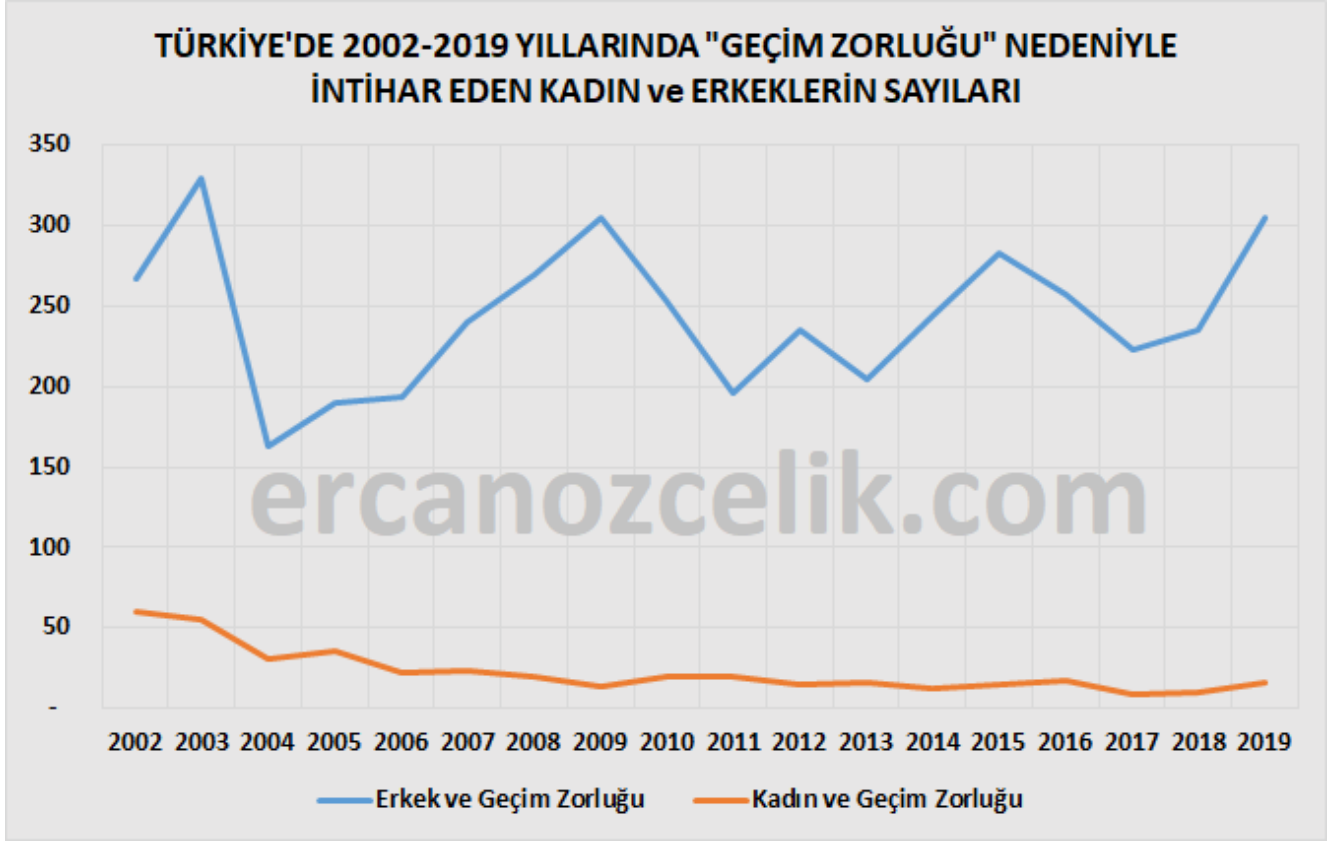
Büyük bir kısmı Müslüman olan ülkemizde, Şekil-9’da görüldüğü gibi intihar olaylarının özellikle erkekler arasında yaygınlaşmasına sırf dindarlığın azalması nazarıyla bakılamaz. Kendi hayatına son veren kişilerin temelde mazlum ve mağdur ağırlıklı oldukları görülmektedir. Cinnet geçirerek cinayet işledikten sonra kendisi de intihar eden kişiler müstesna olarak, intihar edenler başkasına veremedikleri zararı kendi canlarına vermeyi tercih eden, çaresiz ve toplumdan yeterince destek alamamış kişilerdir.

Polis Akademisinin 2016-2017 ve 2018 yıllarını kapsayan Dünya’da ve Türkiye’de Kadın Cinayetleri Raporuna yansıyan çok önemli bir gerçek vardır: Kadın cinayeti işleyen failerin %86,5’inin daha önce her hangi bir suçla ilgili sabıka kaydı bulunmamaktadır.((pa.edu.tr/Upload/editor/files/Kadin_Cinayetleri_Rapor.pdf)) Hiç suça karışmayan birisini, durup dururken azılı bir katil moduna sokan nedenler irdelenerek önleyici çözümler, iyileştirmeler yapılmadıkça, istemediğimiz vahşet olaylarıyla karşılaşma riskimiz sürecektir. Sivrisinekle mücadelede bataklığı kurutmak deyimi tam olarak bunu tanımlamaktadır.

Sosyal ve ekonomik düzenin bozulması, aile ve akraba arasında dayanışma kültürünün gerilemesi gibi nedenlerin yanında, aile birliğinden koparak tek başına kalan kişilerin intihar etmeye daha meyilli olduğunu uzmanlar hatırlatıyorlar. Kadın intiharlarının giderek azalması her şeye rağmen sevindirici bir gelişmedir. Erkek intiharlarında grafiğe yansıyan şekilde bir yükselişin olması da hepimizi kaygılandırması gereken bir durumdur. 2002 yılında intihar eden erkek sayısı 1.392 olarak tespit edilmişken, 2019 yılında %189’luk artışla 2.626’ya kadar yükselmiştir.

Bu görüntü, artık “erkeğe pozitif ayrımcılık” adı veya başka bir isim altında Adaletin herkes için hakkaniyetle tesis edilme vaktinin geldiğini gösteriyor. Kimseye ayrımcılık yapılmaması, herkes kadim değerlerimize ve fitratımıza uygun esaslar ile muamele görsün demeliyiz!

10- TÜRKİYE’DE “GEÇİM ZORLUĞU” NEDENİYLE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEKLER

Şekil-10: TÜRKİYE’DE “GEÇİM ZORLUĞU” NEDENİYLE İNTİHAR EDEN KADIN ve ERKEKLER

Bu grafik yapılan bütün yozlaştırma ve dengeleri değiştirme çalışmalarına karşılık, erkeklerin kendilerine fitraten verilen ailenin geçimi görevini üstlendiklerini, hiç tasvip etmediğimiz bir yöntem olmasına rağmen, kendilerini başarısız ve tükenmiş hissettikleri anda geçim zorluğu nedeniyle dayanamayarak intihara yönelebildiklerini acı bir şekilde gösteriyor. Toplumun ve devletin, intiharın eşiğine kadar gelen bireylerini fark ederek tedbir alması ve destekleyici faaliyetlerde bulunması gerekir. Ne yazık ki “süresiz nafaka” mahkumu bir erkek işsiz ve parasız kalsa bile yakasına yapışarak zorla tahsil etmeye çalışan, tahsil yolu bulamadığında tefecilerin kurbanlarının bacağına sıkması gibi, nafaka ödeme gücü olmayan erkeği 3 ay tazyik hapsine atan ve bu sırada nafaka borcunu da işletmeye devam eden, yine Devletin kendisi olunca söylenecek fazla bir şey kalmıyor! Pandemi şartlarında bile bu acımasız uygulamayı sürdürenlerden çok şey mi bekliyoruz acaba?

Kişileri intihara sürükleyen diğer nedenleri de gösterebilmek ve bir fikir verebilmek için, 2019 yılında intihar eden kadın ve erkeklerin durumunu gösteren Tablo-1’i de dikkatinize sunarım:

İntihar Nedenleri	2019 Yılı Erkek	2019 Yılı Kadın	Erkek % Oranı	Kadın % Oranı
Aile Geçimsizliği	97	30	3,69	3,85
Bilinmeyen	861	233	32,79	29,87
Diğer	764	248	29,09	31,79
Geçim Zorluğu	305	16	11,61	2,05
Hastalık	521	227	19,84	29,10
Hissi İlişki ve İsteddiği İle Evlenememe	67	24	2,55	3,08
Öğrenim Başarısızlığı	4	2	0,15	0,26
Ticari Başarısızlık	7		0,27	-
Toplam	2.626	780	100,00	100,00

Tablo-1: 2019 YILINDA İNTİHAR EDEN ERKEK VE KADINLARIN NEDENLERİ, SAYI VE ORANLARI

SONUÇ ve ÖNERİLER

Yukarıda gösterilen reel veriler ışığında, ailenin birliği, nüfus dengemiz, çocuklarımızın maruz kaldığı sorunlar, yapılabilecek en kötü tercih olan intiharı seçen vatandaşlarımızın durumu, Devletin ve Milletin ihmal edebileceği sınırların çok ötesine geçerek sosyal bir felaket boyutuna ulaşmıştır. Bu faciaları önlemek ve sonuçlarını temizlemek için çok yönlü, eş zamanlı ve eş güdümlü çalışmaların derhal başlatılması gerekir. Çünkü düşmanlarımız yıllardır aynı taktikle saldırarak sonuç alıyorlar! Hatta içimizden devşirdikleri paralı veya gönüllü uşakları ile oldukça sinsi ve etkili projeleri de kesintisiz yürütüyorlar. Karanlığa küfretmek yerine mum yakar gibi, sorunlarımızı belirlemeli, önem sırasına göre dizmeli ve AİLE ACİL EYLEM PLANI yaparak derhal uygulamalıyız!

Yiğit düştüğü yerden kalkar deyiminde olduğu gibi, sosyal erozyonun ilk başladığı nokta olan Aile kurumunu tekrar güçlendirmek esas olmalıdır. Aile ile birlikte eğitim ve adalet politikalarımız ve mevzuatımız da acilen asli değerler odaklı revizyona alınmalıdır.

Verilerle açıkladığımız sosyal tablodan dolayı, ailelerin sağlıklı bireyler yetiştirip bunların da nitelikli yeni aileler kurma kapasitelerinde büyük bir gerileme yaşanmaktadır. Öyleyse, en azından kuruluş kararı verilen aileleri, güçlü bir başlangıç noktasına çekmek mümkün olabilir. Bunun için, ilk defa evlenmeye karar veren gençleri, yaşadıkları şehir ve çevre şartlarına göre uyarlanmış, hızlı ama etkili bir eğitim programına alarak “Evlilik Ehliyeti” kazanmalarını sağlamamız gerekir. Toplumun geleceği için, ailelerimiz istenilen düzeye gelene kadar, bu tedbirleri almak zorundayız. Tıpkı pandemilerde alınan sağlık tedbirleri gibi!

Ancak, adı Milli konulsa da içeriği bir türlü milli olamayan müfredatımız gibi sorunlu, dinimize ve kültürümüze yabancı bir program ile, isteksiz, gönülsüz ve değerlerimize muhalif eğitimler tarafından yapılacaksa hiç başlamaması daha iyi olacaktır! Çünkü, şimdiye kadar okullara verdiğimiz çocukların genellikle manevi dünyalarının iğdiş edilmesi gibi bir sonuçla tekrar karşılaşmak istemiyoruz!

Evlilik okullarında gençlerimize;

- İletişim sanatı (beden dili, öfke kontrolü, karşı cinsle iletişim vb.),
- Temel sağlık, anatomi ve fizyoloji bilgileri (ilk yardım, organ ve sistem görevleri, normal ve

anormal hayati bulgular, kadın ve erkek vücuduna özel yapılar vb.),

- Sağlıklı ve helal cinsel hayat bilgileri, cinsel kurallar ve sınırlar,
- Çocuk bakımı ve terbiyesi,
- İslam dini esasları (temel akaid, ibadet ve temizlik, mezheplere özel farklar, evlilik fıkhi, İslam'da kadın/erkek/çocuk hak ve görevleri vb.)
- Farklı din mensupları için İslami konuların ayrıldığı özel müfredat,
- Ev ekonomisi ve evle ilgili temel beceriler (bütçe oluşturma, harcama ve tasarruf kuralları, gıda hazırlama ve saklama esasları, giysi hazırlama ve basit giysi tamirleri, elektrikli ev ve mutfak aletlerinin kullanımı, basit arızalarda tespit ve tamir, temel elektrik esasları ve elektrikle ilgili sorunlara doğru müdahale esasları, önemli e-devlet uygulamalarına erişimi ve kullanma, temizlik ve hijyen esasları, acil durum ve afetlere karşı farkındalık bilinci,

Gibi temel konuların eğitimi ve kadın ve erkeklere özel gruplar halinde verilmeli ve ciddiye alınması için kurs sonunda sınava tabi tutulmalıdır.

Evlilik okullarının müfredatının belirlenmesinde ve öğretmenlerin eğitiminde Üniversitelerin koordinasyonu altında, Diyanet İşleri Başkanlığı, diğer din temsilcilikleri, Sağlık Bakanlığı gibi kurumlar ile işbirliği sağlanabilir. Yaygın ve yeterli öğretmenler, gerek belediye kadrolarında, gerekse işbirliği yapılan kurumların taşra teşkilatlarında hazırlanıp belirlendikten sonra, evlilik okulları fiilen Belediyelerin bünyesinde ve sponsorluğunda hayata geçmelidir. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığımız, hemen hemen bütün enerjisini feminist kadın projeleri ile harcadığından, böyle bir projede istekli ve yararlı katılım sağlayabilir mi? Bu konuda kuvvetli şüphelerim olduğunu belirtmeliyim!

Ezcümle, evlilik okulları yararlı ve değerlerimizle barışık bir müfredat eşliğinde, adanmış öğretmenlerin yürekli çalışmasıyla kısa zamanda çok etkili sonuçlar verebilir. Aile kurumunu ihya etmek için evlilik okulları ile beraber, medyadan eğitime, yasalardan kurumların politikalarına kadar, diğer alanlarda da yaygın bir düzenlemeye gitmemiz gerekiyor!

Kaybettiğimiz her aile, geleceğimizden koparılan bir değer ve yenildiğimiz bir savaş cephesidir!

Yüce Allah, Milletimize ve Devletimize aile kurumunu yeniden asli makamına getirecek imkan ve gayretleri nasip eylesin! Yoksa sonumuz hiç iyi değil!...

Kaynaklar:

Görsel: esenler.bel.tr